

Ode aan de kastanje (© Inge Boulonois)

Oktober. Dagen zijn mistgrijs gekleed
en wilde kastanjes vallen maar raak.
Hun boom een kerel, zijn dos vol
groene stekelbollen. Als dobbelstenen
rollen ze weg, hun hoop gericht op boomhoog.

Onweerstaanbare pralines,
rap door kleine handen opgeraapt,
binnen als schat verloren gelegd –
dood in minder dan een winter.

Herfsttijd kreupelt weken door.
De zon bindt in, het loof gloeit na
totdat het oud en bruin wordt afgelegd,
de boom bloot naar zijn wortels keert
om zo kou te weerstaan.

Alsof het niets is, scheidt de kastanjeboom
na wintertijd als eerste nieuw blad. Lentekanjer –

Boom

(Atze van Wieren)

Ik heb mijn handen om jouw schors gelegd
en zacht bevoeld, zoals een blinde tast.
De diepe barsten in jouw bast betast,
het braille dat op stam is ingelegd.

Een oud verhaal dat hier geschreven staat,
hiërogliefen uit een verre tijd,
zo zorg'loos ooit de liefdesgod gewijd;
van altijd zomer spreekt dit stil dictaat.

Mijn vingertoppen raken haar gebied,
gaan langs haar naam, het half verweerde hart.
Ik maak me van je los, zo vreemd verward,
zoveel nog hier, alleen wij samen niet.

Smeekbede van een boom

W. Heefer – v.d. Molengraft (bewerkt door KV)

Helaas, wij moeten verdwijnen, hoewel wij hier al zo lang staan.
't Is niet omdat wij staan te kwijnen, We zijn nog vitaal,
maar ja, men vindt, voor ons is er geen plaats meer;
dat doet ons, ouwe reuzen, toch wel veel zeer.
Al heel wat hebben we meegemaakt, van alles langs zien komen.
Het heeft ons nooit zoveel geraakt, we staan hier meestal maar te dromen.
We geven de mensen rust en koelte, frisse lucht,
vooral wanneer men in de zomer onder intense warmte zucht.
Daar hoeven we niets voor terug in ruil,
respect voor ouderdom is wat we vragen. Maar liever slaat men hier een kuil, gaat ons te lijf met bijl
en zaag. Als ze daar maar geen spijt van krijgen, want ook een boom is toch een schepsel Gods.
Gij mensen, wees niet zo hovaardig maar nederig in plaats van trots.
Bedenk dat wij er zijn om u te dienen,
maar niet als hardhout, da's toch om te grienen.
Door ambtelijke willekeur verdwijnen is wel een hele zware tol, laat ons toch verder leven, we
houden het best nog heel lang vol.
Onze stille pracht kunt u dan steeds aanschouwen, en dat, we weten het zeker, zal u niet berouwen.

Schoone Castanjen

Guido Gezelle

Schoone castanjen, hoe blijde is uw groen,
vol sneeuwitte keerskens gestoken;
ze blinken, ze bloeien, ze dansen, ze doen
hun dienaar, ootmoedig geweken
voor 't waaien van 't windtje, dat op en dat neêr,
voor 't waaien van't windtje, dat weg en dat weêr
komt wandelende over uwe takken gegaan,
noch stille en laat staan
geen een van uw wentelende blaren!
Schoone castanjen, hoe blijde is uw groen,
één zee is't, vol zandgroene baren!

Bianca Castafiore

Zo een enorme paardenkastanje
een paar etages hoog
in volle bloei

bij een deftig donker huis
op een zoet geurende lenteavond
heeft iets dramatisch

pathetisch zelfs
als een operadiva op leeftijd
over de top opgemaakt

en beladen met
fonkelende juwelen
of een gigantische bruidstaart

met te veel kaarsjes
om in twee adems
uit te blazen.

Blokskes - weg !? (Walter V.)

**Oh blokskes - weg, oh blokskesweg,
Wat ben je mooi in je eenvoud en pracht,
Met bomen omgeven als kathedralen van de natuur,
Je schudde ons door elkaar alsof je wilde zeggen,
Kijk om je heen, aanschouw die omgeving
en voel zijn kracht,**

**Oh blokskes - weg, oh blokskesweg,
Hoeveel mensen heb je niet thuisgebracht,
Hij of zij met de fiets, met de auto of te voet,
Ieder had over jouw zijn gedacht,
Gevloek en vergalling, was je deel,
Gezang al hoorde je het zeer zacht,**

**Oh blokskes - weg, oh blokskesweg,
Je lengte verdwijnt straks,
Verzet je en bijt van je af,
Je dichtste bewoners en metgezellen,
willen nog lang niet van je af!
Oh blokskes-weg, oh blokskesweg,
dit verdien je niet als straf!**